

Nr 412.

Av herr **Flyg m. fl.**, om avslag å Kungl. Maj:ts förslag om anslag för gäldande av Sveriges andel i kostnaderna under år 1935 för Nationernas förbund m. m.

Motioner rörande Sveriges förhållande till Nationernas förbund förelåg senast till riksdagens behandling vid 1933 års riksdag. Av dessa motioner var nr 324—325 väckta av samma motionärer, vilka framfört här föreliggande motion medan motion nr 111 väcktes av herrar Hagberg i Luleå samt Brädefors.

Då vi nu på nytt föra frågan om Sveriges medlemskap i Nationernas förbund till riksdagens prövning, ha vi genomgått motiveringarna till våra tidigare motioner i samma syfte och funnit, att allt som sagts i dessa motioner äger sin fulla giltighet även i dag såsom motiv för att föreslå ett avbrytande av Sveriges medlemskap i Nationernas förbund. Det synes oss även vara anledning att erinra om, vad som anfördes i motiveringen till herrar Hagbergs och Brädefors' ovan nämnda motion av år 1933, vilket även äger full giltighet dag som är. Motionärerna ifråga skrev:

»Nationernas förbund har under hela sin tillvaro bevisat, att *det icke är ett fredsinstrument*, som från visst håll göres gällande, utan *ett instrument för de imperialistiska makternas krigsförberedelser*, framför allt för undertryckandet av de i världskriget besegrade staterna och för organiserandet av en enhetlig imperialistisk krigsfront mot Sovjet-Unionen. Alla av Nationernas förbund inkallade avrustningskonferenser ha icke lett till andra resultat än ökade rustningar. Sovjet-Unionens olika förslag till avrustning har avslagits. Därmed har Nationernas förbund inför hela världen avslöjat sin verkliga karaktär. Den japanska imperialismens överfall på Kina, det är krig mellan tvenne stater, som äro medlemmar i Nationernas förbund, pågår just nu. Nationernas förbunds karaktär som redskap för de imperialistiska stormakterna har härvid klart blottats.»

Gentemot detta klara uttryck för kominterns uppfattning beträffande Nationernas förbund är intet att invända. Ej heller mot de båda motionärernas »principiella ståndpunkt, att endast socialismens samhälle kan förverkliga avrustningen och avskaffa kriget» — en formulering vari arbetarörelsens socialistiskt principiella uppfattning fått sitt uttryck — finnes det någon invändning att göra. Vad herrar Hagberg och Brädefors uttalade i sin motion av år 1933 äger alltså sin fulla giltighet även nu.

Under senaste år ha de makter, vilka äro tongivande i Nationernas förbund, utvecklat en energisk aktivitet på det utrikespolitiska området. Främst kommer här Frankrike, vilket land knutit en rad av allianser — alla i

syfte att åstadkomma en inringning av Tyskland, vilket land för övrigt mycket demonstrativt lämnat Nationernas förbund under den period, som gått sedan riksdagen senast diskuterade frågan om Sveriges medlemskap i förbundet. Såsom ett märkligt led i denna franska allianspolitik framträder det franska närmandet till Sovjet-Unionen och sistnämnda lands inträde i Nationernas förbund. Denna franska aktivitet har officiellt angivits såsom en strävan till fredens organiserande och säkrande. Denna karakteristik är falsk. Vad som skett och sker är i stället ett kommande, av alla stormakter förutsett krigs förberedande. Bäst belyses riktigheten i denna vår uppfattning genom de överallt stegrade rustningarna. Rustningsindustrin arbetar för högtryck och väldiga summor anslås för militärväsendets modernisering och utvidgning i olika länder. Årets riksdag ger för övrigt flera exempel på, att man även i Sverige är inne på fullt liknande vägar — statsministerns deklaration i årets remissdebatt är ej minst upplysande i detta avseende. De olika staterna rustar sig för att möta en av alla parter förutsedd storm.

Under dylika förhållanden är det oriktigare än någonsin att tala om Nationernas förbund såsom »ett fredsinstrument». Förbundet och verksamheten där tjänar mer än tillförne uppgiften att dupera de mot kriget fientliga folken samt att dölja syftet med rustningarna och allianspolitiken. Och medlemskapet i förbundet medför för närvarande större risker än förut, att Sverige drages in i det intrigspelet, som Nationernas förbunds möten äro centra för.

Har då Sovjet-Unionens anslutning till Nationernas förbund ej på något sätt förändrat dess karaktär? Vi äro övertygade om, att Sovjet-Unionen vill fred och har allt intresse av att förhindra krig. Men genom dess inträde i Nationernas förbund har endast den beklagliga förändringen inträtt, att den enda makt, vilken oberoende av de övriga makterna stod såsom den bestämda motståndaren till kriget, nu har samma förpliktelser som övriga medlemmar i förbundet och kan genom de kriget förberedande makterna dras in på en viss sida i en utbrytande konflikt.

Sveriges alltmåra framträdande roll i spelet i Genève torde även böra uppmärksammas. Särskilt den engelska stormakten synes vara mycket intresserad av Sveriges upplyftande på synlig plats samt av ökad utrikespolitisk aktivitet från svensk sida. Regeringens engagemang i Saarproblemet — svenska soldaters sändande dit ned — är det allvarligaste utslaget för dessa strävanden. Riksdagen hade genom detta engagemang kunnat bli ställd inför en situation av högst betänklig art. Något svenskt intresse fanns under alla förhållanden ej att bevaka i Saar.

Det synes oss som om alla skäl talar för att medlemskapet i Nationernas förbund avvecklas. Den samverkan och de förhandlingar utåt som Sverige kan ha intresse av kunna lika väl föras utanför förbundet som under medlemskap i detsamma. Sveriges arbetande folk vill leva i fred — det har

intet som helst intresse av att bli engagerat i de europeiska stormakternas intriger och krigsförberedelser. Sveriges medlemskap i Nationernas förbund bör alltså upphöra.

Vi hemställa därför,

att riksdagen måtte avslå regeringens framställning om ett extra förslagsanslag å 700 000 kronor för gäldande av Sveriges andel i kostnaderna under år 1935 för Nationernas förbund samt

att riksdagen måtte *avslå* regeringens framställning om ett extra förslagsanslag å 25 000 kronor för bestridande av kostnaderna för Sveriges representanters deltagande i Nationernas förbunds delegeradeförsamling.

Stockholm i januari 1935.

Nils Flyg.

K. Kilbom.

Arvid Olsson.

Verner Karlsson.

August Spångberg.

Albin Ström.

Torsten Henrikson.

Viktor Herou.
